

DOMÁCE PRÁCE

Juliana Sokolová

Venujem Olge Birzul

„O presnosť sa nedá usilovať
vždy rovnakým spôsobom.“

A.

Domáce práce

Verím na kalendáre, na zaznamenávanie pohybov nebeských telies, akýkoľvek pokus považujem za platný, vrátane vedecko-mechanického, na rozdiel od vedecko-mechanických tendencií mysle som, čo sa týka pozorovania a merania nebies, oveľa ekumenickejšia, nevádi mi, že sú veci, ktoré neuznávajú, ja uznávam a zahrňam ich—ako legitímne pokusy, platné pokusy, všetci sa snažíme, ako vieme. Predovšetkým treba dôverovať telu, telo ti povie. Ja verím na kalendáre, ale predovšetkým verím, a je máločo v tomto svete, na čo verím intenzívnejšie, ja verím v predvečery! V predvečery sviatkov, výročí. Veríme v ne kultúrne, vid' Vianoce už dvadsiateho štvrtého, vigílie: držať stráž, v predvečer, vzduch hustne a približuje sa ku koži strážcu, zhlukuje sa okolo nej.

Pochyby nebeských telies, povedal: pochyby nebeských telies prebiehajú neustále, ako aj naše pohyby zemským svetom s nimi. „Pochyby nebeských telies,“ povedal a myslel tým pohyby, miesto h hovoril ch, ako moja teta, ktorá hovorila h miesto ch, hlieb miesto chlieb, ale opačne, na sever ľudia, ktorí hovoria ch miesto h, na juh, h miesto ch, aj to je mapa, aj to je os, aj to je miesto.

Miesto pohyby povedal
pochyby nebeských telies,
záblesky niečoho, *stichy*.

(Sú aj iné osi:
Do kaviarne vstúpil muž v strednom veku, holohlavý:
„Niekde si hopkám a nažeriem sa.“ Čo sa rozhostilo medzi
protiľahlými pólmi tejto vety?)

Nosím už slávnostné oblečenie, nestíham prať,
zjavujem sa na rôznych miestach v najnoblesnejších blúzach,
aké vlastním,
nestíham prať, už došlo aj *sunday's best*,
a to je toto ráno, každé pozemské ráno:
treba ale nejako vyjsť von.

To, čo nás prekračuje—nie presahuje, ale—kráča cez nás:
aspoň to nejako pripojiť k sebe,
to, čo sa ma už raz dotklo,
zostáva so mnou, u mňa.

Treba nejako usporiadať byt,
každé ráno dávať všetkému nejakú formu:

rovnaké jadrá slov *kozmos* a *kozmetika*,
kozmetika od slova kozmos,
nádherné flakóny večer pred spaním: je čoho sa držať,
dotýkať na konci dňa,
každý večer sa ich držím,
až potom idem spať.

Ako Andrušova nana, cítim ju, rozumiem jej, beriem ju do náručia: teta, viem, áno, je to tak, bojíte sa správne:

„Ale, Andruš, čo budeme jesť?“ „Urobím raňajky.“
„A na obed?“ „Môžeme ísť do kaviarne.“ „Ďakujem, Andruš, ďakujem ti za pozvanie, skutočne sa dá ísť do kaviarne, ďakujem, ale čo zajtra, čo potom, Andruš, Andrušík môj, čo zajtra?“ „Navarím kotlety.“ „Tie nám vydržia dva dni, viac ako tri nie. A potom, čo budeme robiť potom, Andruš, Andrušík môj?“—

Jej strach ustane, až keď Andruš nájde číslo na pani Serafímu, ktorej hlava prijme túto starosť, pri prvej návšteve navarí kotlety, kašu a boršč pre dvoch ľudí na tri dni, obdobie, po ktorom príde zas, ako žatva. Už sa nana nemusí báť, čo bude zajtra, až potom bude blízkosť chladničky znesiteľná pri hre v karty pred spaním.

Kozmické vypätie v snahe o poriadok
udržať svet v jeho medziach
udržať byt s prázdnu podlahou
udržať byt celý, pred preklopením za bod nezvratnosti,

po ňom už len: trpnutie.

>>Hladný<<, mám rada, ako boxeri v rádiu vyslovujú
slovo „hladný“, keď hovoria o začínajúcich zápasníkoch